

Egressy Zoltán

Gőz

Nem fojtó annyira a gőz, amennyire néha szokott, változó a hőfok, nem tudni, mitől függ, naptól, napszaktól vagy a személyzet hangulatától. A tüzes fuvallatot, amely megcsap a harmadik, legbelső helyiségbe történő belépéskor, bírhatónak, emberi forróságnak értékelem. Borzongat, jól esik. Az első két termecske komolytalan, ott langyosság uralkodik, talán az azokban üldögélők lelkében is, csak a nagyon kezdők vagy a túl óvatosak telepednek ide, nyilván kiköpi majd őket az Isten, ha itt lesz az ideje. Ez viszont, a harmadik részleg érvényes helyszín, valódi férfihely.

Középhangos beszélgetés üdvözlí a fületem, a néhány szabad szék egyikére ülök, még be sem fejezem a mozdulatsort, máris világos, miről diskurálnak az ötvenes éveikben járó, a finom homályban teljesen normálisnak tetsző izzadók. A menekültügy a téma. Általában a politika és a bokszt a két főszereplő, esetleg a foci, de csak ha valami aktualitás van, nagy néha valakinek a peres ügye, mintha ügyvédek lennének itt legtöbbször, amikor jövők.

Jó itt, nem könnyű, mégis mindig élvezem minden percét, olyan, mint az élet, bár most valamiért elég gyorsan a befejezésre gondolok, a büfére, a frissen facsart narancslére jégkockákkal, ez ad erőt a megpróbáltatásokhoz.

Azt vélelmezem, vitázhatnak a komoly arcú férfiak, bizonyára ütköztek az érveiket, annyiféleképpen értelmezhető ez az egyébként is óráról órára változó helyzet, ki ezt a rádiót hallgatja, ki azt, mifelénk nem véleménykülönbségek alakulnak ki tények kapcsán, nálunk a tények sem ugyanazok, figyelek, hátha szolgál valaki új információkkal, szerda délelőtt van, tegnap óta új időszámítás, a kapuk Szerbia felé bezáródtak, bármi lehet, ismét bármi, ahogy annyiszor már.

Alvó ügynökök, mondja valaki.

Belefolyik a szemembe a verejték a homlokomról, meglepően hamar megkezdődött a folyadék kiválasztódás, mégis melegebb lehet a szokásosnál, megcsalt az érzékelésem, csukott szemmel várok egy választ, valami cáfolatot.

Nagy a csend. Kinyitom a szemem.

Ezek alvó ügynökök, ismétli meg a bajszos megszólaló kicsit hangosabban. A menekültekkel érkező gyerekekről folyik a szó. Hogy miért nem kell annyira sajnálni őket.

Aztán valaki csak vitába száll velem.

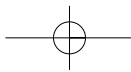
Dehogy alvó ügynökök, hülyeség.

Pici megnyugvás, lám, nem kell sok, keresem a szememmel, ki mondta, amit mondott. Mire megtalálom, folytatja.

Ez genetikus. Nem alvó ügynökök. Ezek genetikailag terroristák.

Kis vita kezdődik. Hogy most akkor mi van. Alvó ügynökök a gyerekek – a csecsemők is persze –, akik felnőve majd bevethetők lesznek a keresztény kultúra elleni harcban, vagy még egyszerűbb a helyzet, genetikailag bűnözők. Harmadik verzió nincs. Ennek megfelelően kezelendők.

Üzenget egymásnak a két ország vezetése a kerítés kapcsán, feszül a

helyzet, réműletről azonban szó sincs, itt igazi hazafiak forrósítatják a testüket. Egy-két kósza káromkodás száll el a levegőben a hőség miatt, kis szünet, a gyerektémát megbeszélték, de lassan rá kell fordulni valamire, mert bizsereg a levegő.

Marad a terrortematika.

Tudtátok, hogy ezek korlátozás nélkül vehetnek fel kölcsönt Szerbiában? Akármennyi pénzt. És nem kell visszafizetniük. Csak egyszer majd kérnek tőlük cserébe valamit.

Megint a szemembe megy a verejték, magas a homlokom, messziről gördül. Önkéntelenül hunyorgok, majd csukom be a szememet. Nem látom, csak elképzelem, ahogy bólogatnak.

Úgy tudom, háromszor tizenöt perc az ideális benn töltött idő, mostanában tízeget próbálok kihúzni, még hatnál se járok, ma nehéz lesz.

Körbejáratom rajtuk a tekintetemet. Néznek maguk elé, csöpög róluk a víz. Elszántak. Készülődnek. Nem egyszerűen készen állnak, bármire egyébként, nem. Fűti valami belülről őket. Hogy végre legyen már valami. Hergelik magukat. Most a szerbek ellen, most az aktuális, azon a határszakaszon történik előbb-utóbb egy jóvátehetetlenség. Belelendülnek. A szerbek. Meg a kelet. Itt voltak százötven évig. És mi mégse. Egyikük maga elé köp.

Török fürdőben vagyunk. Nem jut eszébe.

A Nyugat se különb. Összeérnek. Mindenki ellenünk. Na és vajon ki szervezi? Ki áll az egész mögött?

A niggerék szendvicset kapnak, kaját, piát, mindent. A rendőreink alig valamit. Normális ez? A bajszos kihúzza magát. Tovább hangosodik. Azt mondom, igaza van az ultráknak. Hogy mennek a határra.

72

Vita most sincs. Meleg van és szuszogó fújtatás.

Valaki váratlanul bedob egy bokszolós témát, egy másik rácsatlakozik. Dicsekedni kezd. *Megmondtam a nevelt fiamnak, nálam maradhatsz, de minden este a falnak fordulva fogsz sírni. Cserébe igazi bunyóst nevelek belőled. Embert.*

Úgy is van, helyesel a mellettem ülő.

Idős, derús úr érkezik, már amennyire úr lehet valaki meztelenül, kis kötényben. Nagyot köszön, egy-két vakkantást kap válaszul, nem örülnek a jókedvének. Egyébként is megoszlanak a vélemények, illik-e köszönéssel zavarni a magukba szálló szaunázókat. Rendesek, nem oktatják ki. Pár másodpercnyi csend következik, aztán visszatér a szerb téma. Meg a menekültek. A migráns gecik.

Pont, mint a szerb usztraság, egy banda az egész, röffen a bajszos. Horvát csetnikeket nem említ, talán majd pár nap múlva, amikor azon a határon is események zajlanak. Borotvát irányít az arcához, egész eddig a leengedett kezében fogta, nemlétező borostáját kezdi simogatni vele. Ilyesmit biztos nem szabad, de ő itthon van. Az öreg ránéz, kicsit riadt, már nem mosolyog. Behunyja a szemét. Verejték még nem zavarhatja, most jött, nem valószínű, hogy amiatt.

Néznak maguk elé. Hallgatnak.

Kilenc percnél se járok, amikor felállok, nem bírom jól, a rövidített adagom végét se várom ki. Tűnődöm, hideg zuhanyt válasszak, vagy a hívős medencét, mielőtt visszajövök a második menetre. Utóbbi hosszabb, de talán belefér. Nem maradok le semmi fontosról, kifulladt kicsit a beszélgetés.

